

«Η κυρία Θεραπεία»

Της Μαρίας Φραγκεσκίδου

Εικόνες: Ναταλία και Ελεονώρα Χαλκιοπούλου

Μάρτιος 2020

Μια φορά και ένα καιρό
Σε ένα κάστρο μακρινό
Ζούσε η κυρία **Θεραπεία**
Κι έγγραφε τη δικιά της ιστορία

Όλοι πέρασαν καλά
Με γέλια και γλέντια πολλά
Όσπου μια μέρα βροχερή
Άλλαξαν όλα στη στιγμή

Η κυρία Θεραπεία χάθηκε
Κάποιοι είπαν πως τρελάθηκε
Και μαζί της χάθηκε η χαρά
Τα σπίτια έκλεισαν παντοτινά
Οι γύρω δρόμοι ερημώσαν
Κι οι καρδιές παγώσαν

Ώσπου μια μέρα απ' το πουθενά
Εμφανίστηκε η **βασίλισσα της Μοναξιάς**

Με μάτια μεγάλα κοφτερά

Μαχαίρια είχε στα μαλλιά

Το κάστρο έκανε δικό της

Κανέναν άλλο δεν ήθελε στο πλευρό της

Και περνούσαν τα χρόνια

Με χειμώνες και χιόνια

Δίχως γλέντια και γέλια

Και σταφύλια στα αμπέλια

Τότε ένα παιδί, η Χαρά της Ζωής

ρώτησε για ποιο λόγο δεν μπορεί να παίξει στην αυλή

Κι η μαμά η Ζωή κι ο μπαμπάς ο Χρόνος

Είπαν πως μόνο έτσι θα περάσει ο πόνος

Μα η Χαρά δεν ήξερε τι πάει να πει πόνος

Ούτε για ποιο λόγο γίνεται πια τόσος ντόρος

Και βγήκε έξω κρυφά, με μια μπάλα μικρή

Κι άρχισε να την πετάει ψηλά, πάνω απ' τη γη

Βγήκαν κι άλλοι πολλοί για να δουν το παιδί

Κι όλοι φώναζαν μαζί: «**Μα τι κάνεις εκεί!**»

Κι η Χαρά φοβήθηκε με τόση φασαρία

Κι άρχισε να τρέχει προς άγνωστη πορεία

Έφτασε βαθιά μέσα στο δάσος

Πω πω που βρήκε παιδί μικρό τόσο θράσος

Άκου να παίζει στην αυλή

Και να γελά για μια στιγμή

«Θεε μου πονάω τόσο πολύ»

Ξάφνου άκουσε να λέει μια φωνή

Με μια βαθιά ανάσα η Χαρά πήγε προς τα κει

Που άκουσε να βγαίνει η φωνή

«Α, μα τι συμβαίνει εδώ;» αναρωτήθηκε η Χαρά

«Γιατί φοράτε όλοι μάσκες και σκουφάκια στα μαλλιά;»

Ναι... είδε ανθρώπους με μάσκες και μια όμορφη κυρία

Που οι υπόλοιποι της είπαν ήταν η κυρία Θεραπεία

«Χρόνια τώρα εδώ κάτω προσπαθούμε για καλό

Της κυρίας Θεραπείας να βρούμε το γιατρικό»

«Τότε θα σας βοηθήσω, τι κι αν είμαι ένα παιδί!»

Κι έσκυψε στη κυρία Θεραπεία κι έδωσε ένα φιλί

«Η μαμά λέει πως στα πάντα, γιατρεία ειν' το φιλί»

Οι γιατροί χαμογελούσαν, τι να κάνει ένα παιδί;

Τότε όμως όλα αλλάξαν, βγήκε ο ήλιος ξαφνικά
και τα δέντρα ξανανιώσαν ζεστασιά απ' το πουθενά
γύρω γέμισε λουλούδια, που μυρίζαν γιατρεία
και η κυρία Θεραπεία γέλασε για τα καλά

«Μα που είμαι και τι κάνω;» ρώτησε όλο χαρά
Και όλοι οι άλλοι ξαφνιαστήκαν «Ζεις, είσαι καλά;»
«Αχ και μούδιασα δω κάτω φέρτε μου κάτι να πιά
Τρίψτε μου λίγο τα πόδια μπας και έτσι σηκωθώ»
Κι όλοι οι άνθρωποι γελούσαν και πηδούσαν από χαρά
Και οι μάσκες πεταχτήκαν, το ίδιο και τα σκουφιά

Την ίδια μέρα η κυρία Θεραπεία μαζί με τη Χαρά
Επέστρεψαν στο κάστρο για να διώξουν τη Μοναξιά
Μα εκείνη είπε πως δεν πάει πουθενά,
εκεί θα μείνει παντοτινά
Και τότε έγινε το θαύμα με μια μεγάλη αγκαλιά

Η Μοναξιά δεν είχε άλλοτε ποτέ κανένα φίλο
και γι' αυτό δεν μαλάκωνε της καρδιάς της το φύλλο
μα μέσα σε εκείνη την αγκαλιά κατάλαβε πολλά
κι έτσι συμβιβάστηκε στους άλλους τη συντροφιά

Κι έζησαν όλοι από κει και πέρα χαρούμενοι για μια ζωή
και σε κάθε δυσκολία πάλευαν πια όλοι μαζί
γιατί πάντα τη μαυρίλα υποδέχεται η Χαρά
φτάνει μόνο εσύ να κρύβεις λίγη **αγάπη στην καρδιά.**

